

6^η ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΠΟΕ-ΟΤΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ 14 ΜΑΙΟΥ 2008

ΘΕΜΑΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑΣ ΔΙΑΤΑΞΗΣ

1. Ενημέρωση.
2. Πορεία αιτημάτων του κλάδου – Προγραμματισμός Δράσης.

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Μόνο ο Αδαμόπουλος πήγε.

Γ. ΧΑΡΙΣΗΣ: Και κόντεψε να φάει ξύλο. Λοιπόν, δεν πήγα.

Ν. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ: Δεν έφαγα. Αλλά τους έριξα.

Ν. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ: Λοιπόν, κοιτάξτε να δείτε, συνάδελφοι. Το πρώτο ζήτημα πηγή πολλών δεινών απαξίωσης προβλημάτων και τα λοιπά, είναι πώς γίνονται οι συνεδριάσεις.

Αυτό που έχει κυριαρχήσει και σήμερα ήταν και πολύ έτσι χονδρό, μια αστική κοινοβουλευτική αντίληψη συνεδρίασης ενός συνδικαλιστικού οργάνου είτε ο καθένας μιλώντας ως εκπρόσωπος κάποιου κόμματος, είτε ότι η συζήτηση γίνεται σε επίπεδο αρχηγών, όπως γίνεται στη Βουλή και οι υπόλοιποι εσείς είσαστε απλοί ψηφοφόροι ας πούμε και μιλάμε επί παντός επιστητού, χωρίς τελικά να καταλήγουμε και πουθενά, είναι νομίζω ένα μεγάλο και σοβαρό πρόβλημα.

Τουλάχιστον, δε λέω ότι θα το αλλάξουμε απ' το κεφάλι μας απ' τη μια μέρα στην άλλη. Αλλά ας σεβόμαστε τα ήδη υπάρχοντα πράγματα. Είναι Γενικό Συμβούλιο, υπάρχει ατζέντα θεμάτων. Δεν ήταν στην ατζέντα το θέμα ανάλυση περί νεοφιλελευθερισμού ή για δεν ξέρω 'γω τι άλλες θεωρίες. Να συζητήσουμε αν θέλουμε να πάμε στα Σωματεία μας, να πάμε στους συναδέλφους και να λέμε, ότι τέλος πάντων δικαιολογούμε, ρε αδερφέ, αυτό μας εκλέξατε. Διότι κανείς δε βγαίνει στο Σωματείο του και λέει, «Εγώ είμαι Νέα Δημοκρατία» ή «Είμαι ΠΑΣΟΚ» ή «Είμαι ΚΚΕ», οτιδήποτε. Όλοι το παίζουμε και τα λοιπά και ερχόμαστε εδώ.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ: Δεν ντρεπόμαστε.

Ν. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ: Δεν έχει σημασία. Ο καθένας κάτι είναι. Αλλά βγες, συνάδελφε εσύ, στο Δήμο σου και πες, «Ψηφίστε, Νέα Δημοκρατία για Σωματείο» και όχι, Σωματείο.

Κοιτάξτε να δείτε, αυτή η αστική αντίληψη λειτουργίας των συνδικαλιστικών οργάνων ας πούμε, η κοινοβουλευτική αντίληψη είναι μεγάλη ζημιά και βλέπετε και την απαξίωση. Είδατε και τις Πρωτομαγιάτικες συγκεντρώσεις τι ήταν και τι δεν ήταν.

Κατά συνέπεια λοιπόν, θα πρέπει να συμφωνήσουμε πρώτα απ' όλα, ότι στο Γενικό Συμβούλιο γίνεται συζήτηση του Γενικού Συμβουλίου, δε γίνεται σε επίπεδο αρχηγών παρατάξεων και τα λοιπά και συζητάμε συγκεκριμένα θέματα και καταλήγουμε.

Πάμε παρακάτω. Η συζήτηση λοιπόν, έγινε εγώ πιστεύω και συνειδητά σ' ένα τέτοιο επίπεδο. Διότι τέλος πάντων, πρέπει να 'ναι προαποφασισμένο και καταληγμένο απ' ότι φαίνεται. Διότι ναι μεν, η Γ.Σ.Ε.Ε. υπόγραψε τη 2ετή Σύμβαση και καθάρισε, η δε Α.Δ.Ε.Δ.Υ. στην πρόσφατη συνεδρίαση πέταξε και εκείνη τη μπάλα, από το Σεπτέμβρη.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Νίκο, μου επιτρέπεις 5 λεπτά; Συνάδελφοι, παράκληση. Είναι προτιμότερο να συνομολογήσουμε, ότι έχουμε ανάγκη από 5 λεπτά διάλειμμα, παρά να μην ακουγόμαστε.

Ν. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ: Δεν πειράζει, παιδιά. Όποιος θέλει ακούει. Δε με πειράζει εμένα.

Κατά συνέπεια δηλαδή, εδώ πέρα κουβεντιάζαμε γενικά σε όλα, αλλά δεν υπήρχε καμιά συγκεκριμένη πρόταση, ακόμα και στη ΔΑΣ που διάβαζα εκεί πέρα, μια χαρά έκαναν όλοι τις αναλύσεις, τουλάχιστον με αυτές που συμφωνούμε.

Στο δια ταύτα, το ερώτημα που πρέπει να απαντήσει το Γενικό Συμβούλιο, «Έχουμε τα κότσια; Έχουμε τη δυνατότητα; Μας παίρνει, ναι ή όχι, να μπούμε σε κάποιες αγωνιστικές κινητοποιήσεις τώρα για να αντιμετωπίσουμε μια σειρά προβλήματα που δε σταμάτησαν, ούτε πηγαίνουν το Σεπτέμβρη, εξελίσσονται καθημερινά;»

Και δέστε, τι κυριαρχεί σήμερα; Κυριαρχεί πρώτο ζήτημα οι ιδιωτικοποιήσεις; Εμείς είμαστε έξω από το χορό; Αυτό που γίνεται τον ΟΤΕ ή στα Λιμάνια ή στα ΕΛΤΑ και τα λοιπά, είμαστε έξω από το χορό; Κανείς δεν ανέφερε.

Ξέρετε, ότι είναι η περίοδος που όλα τα Δημοτικά Συμβούλια τώρα αποφασίζουν για τη δημιουργία των ανώνυμων εταιρειών; Πόσες επιχειρήσεις, συνάδελφοι, έκλεισαν και πέρασαν στο Δήμο οι εργαζόμενοι; Μήπως από τις 1.500, 2.000 επιχειρήσεις θα έχουμε 2.000 ανώνυμες εταιρείες που θα έχουν αρμοδιότητες τα πάντα στους Δήμους; Ακούστηκε τίποτα γι' αυτό;

Συζητήσεις γίνονται παντού. Στο Ηράκλειο κάνουν κατάληψη. Στο Μαρούσι συζητάν. Στο Βύρωνα το ίδιο. Τώρα παίρνονται αυτές οι αποφάσεις. Τώρα παίρνονται οι αποφάσεις ολοκλήρωσης του σχεδίου ιδιωτικοποιήσεων με όλες τις επιπτώσεις και σε μας στις εργασιακές σχέσεις, στους μισθούς, στους δημότες και τα λοιπά. Τι κάνουμε; Το ανέδειξε κανείς μας; Είπε τι γίνεται στο Δήμο του; Τι γίνεται στα 250 Σωματεία μας; Τέτοια συζήτηση δεν πρέπει να κάνουμε; Ή να συζητήσουμε περί όλων των άλλων που τα ακούμε και στην τηλεόραση σαν τον Καμπουράκη και τον Αφτιά;

Να, ένα θέμα για να απαντήσουμε και να πούμε, ότι «Παιδιά, κοιτάξτε, αυτό γίνεται». Ένα, δύο, τρία πράγματα πρέπει να κάνουμε. Έστω συμβολικά, ρε αδερφέ. Μα, αυτό μας παίρνει, για να μη χάνουμε και μεροκάματα. Έστω, γραπτά κάτι. Τσιμουδιά σ' αυτά. Τη μπάλα στην εξέδρα κι εμείς εφ' όλης της ύλης για το Σεπτέμβριο.

Ή θα γίνουμε σαν τον ΟΤΕ που όταν φτάσει η στιγμή ας πούμε δε θα μπορεί κανείς να αντιδράσει. Θα κυκλοφοράμε και εμείς με κάποια σημαία εκεί πέρα και θα λέμε, αν υπάρχουν ή δεν υπάρχουν οι Δήμοι ας πούμε και μετά θα συζητάμε τους Πακιστανούς που θα έχει η ανώνυμη εταιρεία, αν και αυτούς τους θέλουμε για πελάτες. Διότι όλους τους εργαζόμενους έτσι τους αντιμετωπίζουμε και αυτό λέω πάλι, η αστική και κοινοβουλευτική αντίληψη, πελάτες θέλουμε, όχι εργαζόμενους.

Διότι η έννοια του Σωματείου για να απαντήσω και σ' αυτό, πρώτα απ' όλα έχει να κάνει με εργασιακή σχέση μισθωτή. Αυτός που είναι με

Σύμβαση Έργου μήπως ξεχάσαμε, ότι είναι εργολάβος; Μήπως ξεχάσαμε, ότι απ' αυτούς πλέον έχουμε καμιά τριανταριά χιλιάδες στους Δήμους;

Μπείτε στο site του Υπουργείου Εσωτερικών. Το τελευταίο διάστημα 14.000 προσλήψεις εκ των οποίων οι 514 είναι μόνιμοι. Και εμείς συζητάμε αν θα ψηφίζουν στα Σωματεία μόνο; Αυτό είναι το πρόβλημα; Η ευελιξία στην εργασία και η έννοια της εργασίας όλο αυτό τον αιώνα παραμένει η ίδια; Τα συνδικάτα μένουν ίδια όμως, στη δομή του δωρου, στη δομή της σταθερής σχέσεις και τα λοιπά. Αλλά δε μας νοιάζει, αρκεί να ψηφίζει. Δε μας νοιάζει, αν υπογράψει Σύμβαση, αν είναι εργολάβος ας πούμε και παίρνει 400, 500 ευρώ. Δε μας νοιάζει επί της ουσίας, άλλο τι λέμε, εάν δεν είναι ασφαλισμένος, ψηφίζει, δεν ψηφίζει και όποιος έχει εκεί πέρα την εξουσία αυτόν θα ψηφίσει να μην είστε γελασμένοι και μακροπρόθεσμα αν το δείτε, έτσι θα 'ναι τα πράγματα.

Να, λοιπόν, ένα θέμα που το αναδείξαμε εδώ πέρα. Αλλά δεν το αναδείξαμε πολιτικά. Μείναμε στο οργανωτικό και μόνο στο ψηθωρικό και όχι, επί της ουσίας. Και τι θα γίνει με αυτό το επόμενο διάστημα; Ξέρετε, όλοι οι Δήμοι αυτό προγραμματίζουν τώρα, χιλιάδες τέτοιοι εργαζόμενοι. Εμείς κουβέντα. Και αυτό το Σεπτέμβρη, όταν θα έχει ολοκληρωθεί η κατάσταση, θα τους έχουμε γνωρίσει κιόλας και μετά θα προσπαθούμε να τσιμπήσουμε καμιά ψήφο ενόψει του Συνεδρίου. Διότι έτσι παν τα πράγματα.

Πάμε παρακάτω, συνάδελφοι. Αυξήσεις. Τι συζητάμε τώρα για την εισοδηματική πολιτική; Την εισοδηματική πολιτική την καθόρισε ο ΣΕΒ στη Σύμβαση που υπόγραψε μαζί με τη Γ.Σ.Ε.Ε. που είπε, ότι «Τέλος πάντων, 90 λεπτά, 97, πόσα είναι». Ποιος πιστεύει, ότι ο πληθωρισμός τρέχει με 4,5%; Τώρα τους έχει πιάσει όλους η ευαισθησία και μιλάνε για την πείνα, τη φτώχεια, την ακρίβεια, τον τρίτο κόσμο και τα λοιπά. Ξέρουμε τι γίνεται. Αυτό είναι, ότι από τον άγριο καπιταλισμό του νεοφιλελευθερισμού πλέον έχουν γίνει κανίβαλοι. Η επιβίωσή τους στηρίζεται ας πούμε στο να φάει ο ένας τον άλλον. Εάν αυτό συμβαίνει με τις χώρες του τρίτου κόσμου τώρα, συμβαίνει και σε μας στους διπλανούς μας, συμβαίνει με τους εργαζόμενους που έχουμε δίπλα μας. Γιατί ποιος πιστεύει, ο ζει ο εργαζόμενος των STAGE με 400 ευρώ, ότι μπορεί να έχει σπίτι, ότι μπορεί να έχει παιδί, μπορεί να έχει οτιδήποτε και το τι κάνει;

Φτάνουν οι αυξήσεις αυτές των 25 ευρώ και να αναζητούμε τρόπους να το κάνουμε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο; Θα προβάλλουμε ένα αίτημα σοβαρά τώρα; Σοβαρά, τώρα. Τώρα, γιατί θα ανακοινώσουν την εισοδηματική πολιτική. Τσιμουδιά. Άντε, στάση αύριο. Η Σύμβαση υπογράφηκε της Γ.Σ.Ε.Ε. Έχουμε τα κότσια; Μπορούμε; Να το κινήσουμε, εγώ δε λέω, ότι κανείς από σας ή από μας όλους μας δε θέλει. Μπορούμε; Κάναμε μια απεργία 10 ημέρες, κόβονται σε πολύ κόσμο. Στην πλειοψηφία του κόσμου κόβονται τα λεφτά και σκέφτεται πάρα πολύ τη μορφή αυτή. Άρα τι θα κάνουμε πέρα απ' το συμβολισμό αύριο και πέρα από ένα συμβολισμό άλλο; Θα προβάλλουμε ένα αίτημα σοβαρά;

Είπε ο Γιώργος τα 170 ευρώ. Όλος ο κόσμος αυτό συζητάει. Περιμένει μπας και κάτσει κανένα δικαστήριο, μπας και πάρει κανένα αναδρομικό, μπας και μπει κάποτε στο μισθό. Διότι γι' αυτό το επίπεδο συζητάει ο κόσμος. Δεν του φτάνει, ούτε το 20άρικο, ούτε το 10άρικο, ούτε το 30άρι, ούτε το 50άρι, ούτε τα 70 που είπε ο Θέμης.

Μιλάμε σήμερα για αυξήσεις να μπορείς να ανταποκριθείς στην πραγματικότητα έτσι όπως είναι διαμορφωμένη η ζωή, ότι τουλάχιστον στο μισθό πρέπει να είναι πάνω από 200 ευρώ τώρα, τώρα, όχι αύριο για τον καθένα και την φτώχεια την ξέρει ο καθένας με το πόσα σπίτια βγαίνουν στους πλειστηριασμούς, πόσα αυτοκίνητα δεν έχουν πλέον γιατί τα έχουν οι Τράπεζες, κανείς δεν έχει αυτοκίνητο και όλα τα άλλα. Μην κάνουμε αναλύσεις. Είναι πράγματα που τα συζητάει, τα γνωρίζει και τα ξέρει ο κόσμος.

Έκανα μια έρευνα στη δουλειά, απ' τους 600 εργαζόμενους που είμαστε, οι 460 είναι υπερχρεωμένοι στις Τράπεζες, οι οποίοι δεν παίρνουν ολόκληρο 15νθήμερο είτε στο Παρακαταθηκών, είτε σε μία, είτε σε δύο, είτε σε τρεις Τράπεζες και μας έβαλε στο κόλπο τώρα και το Ταμειυτήριο. Μιλάμε για σύγχρονη φτώχεια σήμερα και εμείς συζητάμε να το αντιμετωπίσουμε έτσι, μια εισοδηματική πολιτική θα την ανακοινώσουν, θα την καταθέσουν, άντε θα κάνουμε και μια βόλτα στην Αθήνα και τέλειωσε.

Αν, συνάδελφοι, στο ζήτημα των αυξήσεων δεν αλλάξουμε αντίληψη, διότι στο πίσω μέρος του μυαλού μας γι' αυτό το αποδεχόμαστε, έχουμε ναι μεν, έτσι είναι τα πράγματα όπως τα λέει ο Νίκος, τα λέμε κι εμείς, αλλά η λύση είναι να πάμε να ψηφίσουμε το κόμμα μας, να ενισχυθεί το

κόμμα μας ή να βγει το κόμμα μας στην εξουσία και όλα τότε θα αλλάξουν. Αυτό το έργο παίζεται. Δεν είναι όμως, έτσι τα πράγματα.

Αν τη ζωή εμείς σα Συνδικαλιστικό Κίνημα συνολικά, ανεξάρτητα από πού είναι ο καθένας και τι πολιτικά θα ψηφίσει, δεν υπηρετήσουμε τις πραγματικές ανάγκες των συναδέλφων μας, του κόσμου και τις δικές μας με τον τρόπο που έχουμε μάθει τόσα χρόνια ενωτικά και ταξικά, δεν πρόκειται να γίνει τίποτα. Κάθε φορά θα λέμε τον ένα ή τον άλλο.

Με αυτή λοιπόν, την έννοια θα πρέπει να διαμορφώσουμε και το πλαίσιο των ζητημάτων που θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε. Δεν πρέπει να 'μαστε μίζεροι σ' αυτή τη φάση και σ' αυτή τη λογική. Θέλετε να προετοιμάσουμε τον κλάδο και να δούμε μια τέτοια λογική απ' το Σεπτέμβρη, γιατί δε μας παίρνει αλλιώς; Να το κάνουμε. Αλλά ας μην κοροϊδευόμαστε, ας μην ακολουθούμε τα πρωτόκολλα κάθε φορά μία πριν την εισοδηματική πολιτική, μία με τον προϋπολογισμό και πάει λέγοντας και άμα, σκάει κανένα επιμέρους, που ούτε αυτά μας βγαίνουν πια, μπαίνει κανένας κλάδος στον αγώνα ας πούμε και βλέπουμε και την κατάληξη και την εξέλιξη με όλες αυτές τις αλλαγές αν μπορούν να νικήσουν σήμερα με τον τρόπο που τις σχεδιάζουμε και με τον τρόπο που τις κάνουμε ή όχι. Ας μην κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας, το τι κερδίσαμε και το τι χάσαμε.

Αυτά νομίζω, συνάδελφοι, είναι τα βασικά ζητήματα τα οποία θα πρέπει να έρθουν στο προσκήνιο και να τα συζητήσουμε. Δέστε ορισμένα άλλα στο τοπίο ήδη που διαμορφώνεται. Σε πόσους Δήμους έχει αρχίσει η απογευματινή εργασία στους Παιδικούς Σταθμούς; Το καινούριο φρούτο, ότι θα κάνουμε τους Σταθμούς, Κέντρα Δημιουργικής Απασχόλησης για το καλοκαίρι και για το απόγευμα το ξέρετε; Υλοποιείται σε δεκάδες Δήμους σήμερα. Ξέρετε ποιος είναι ο πρωτεργάτης και ο σχεδιαστής; Ο Μίχος. Αυτόν συμβουλευόμαστε όλοι και με μελέτες και τα λοιπά. Αυτά δηλαδή, που λέγαμε, ότι θα υπερασπίσουμε τα έτσι, τα αλλιώς, έρχονται τώρα τα ανατρέπουν κάθε μέρα και εδώ ούτε αναφέρεται σα θέμα.

Για τους αορίστου χρόνου, ποιο είναι το σχέδιο, συνάδελφοι, τόσο καιρό που συζητάμε; Δεν είναι η άρση της μονιμότητας και όλο αυτό το πράγμα; Μήπως αυτό θα το κάνουν και με τη συνενοχή μας στο όνομα αξιολόγησης και βαθμολόγησης των αορίστου; Αυτό δεν είναι το σχέδιο, να καταργήσουν όλες οι νέοι εργαζόμενοι που θα μπαίνουν στο δημόσιο και έτσι

γίνεται τώρα; Γιατί σας είπα την αναλογία απ' το Υπουργείο Εσωτερικών. Λοιπόν, να μην είναι μόνιμοι; Να μείνουμε εμείς σιγά – σιγά σαν υπολείμματα ενός προηγούμενου καθεστώτος; Και θα 'ρθουν να το κάνουν και με τις ευλογίες μας. Όπως με τις ευλογίες μας αποδεχθήκαμε τις κατάπτυστες αυξήσεις που υπογράφηκαν.

Κατά συνέπεια, συνάδελφοι, θα πρέπει αυτά τα ζητήματα να τα αντιμετωπίσουμε. Αυτό είναι το πλαίσιο του αγώνα. Μην συζητάμε για το ΤΥΔΚΥ. Δεν είναι μόνο η απαξίωση και όλα αυτά που περιέγραψε ο Γιώργος. Τα έζησα και εγώ προσωπικά δυο μέρες τσακωνόμουν εκεί πέρα και έγινε ολόκληρη ιστορία. Ξέρετε πόσοι εργαζόμενοι πλέον δεν πηγαίνουν να πάρουν τα 7, τα 8 ή τα 15 ευρώ, οι οποίοι πρέπει να φύγουν απ' τη δουλειά, να έρθουν απ' τη Ραφήνα ή απ' τα Σπάτα. Ξέρετε, τι μετράει σε λεφτά στο Ταμείο του ΤΥΔΚΥ αυτό; Για κάνετε τους υπολογισμούς.

Τυχαίνει, επειδή υπάρχουν ορισμένοι συνάδελφοι που έτσι ασχολούνται, μιλάνε για εκατομμύρια ευρώ. Τα οποία μένουν στο Ταμείο και θα παν αλλού. Γι' αυτό το κάνουν αυτό. Δεν είναι μια απλή αδιαφορία. Δεν είναι μια απλή οργάνωση. Δεν είναι τόσο δύσκολο να βάλεις ένα μηχάνημα εκεί και να κρατάει μια σειρά ή να ξέρει ο κάθε εργαζόμενος πότε θα πληρωθεί ή όχι. Συνειδητά γίνεται για να καταργηθεί κάθε έννοια είτε στο φάρμακο, είτε στην περίθαλψη, είτε οτιδήποτε και τα λεφτά που πληρώνουμε να πηγαίνουν για αλλού. Θα αφήσουμε έτσι, να περιμένουμε πότε θα συνεδριάσει το Ταμείο; Όχι, άμεσα πρέπει να γίνεται αυτό.

Να πάει εκεί, όχι απεργία, το Γενικό Συμβούλιο, να πάει η Εκτελεστική, να καταλάβει το Ταμείο, μέχρι να μπει μια σειρά. Μέχρι να αντιμετωπίζονται άμεσα τα ζητήματα. Μαζί με όλους τους εργαζόμενους τους 100, τους 200 που 'ναι κάθε μέρα εκεί. Γιατί δεν το κάνουμε; Θα χαλάσει ο κόσμος μας απ' τα γραφεία; Τι κέρδος θα 'ναι για τον καθένα; Πέντε μέρες τραβιόμουν για να πάρω 400 ευρώ απ' τα 3.000 που έδωσα και σκέφτηκαν αν έχει και νόημα ας πούμε. Πόσο μάλλον με άλλο που πάει αν εισπράξει 30 και 20, που δεν πάει καθόλου πια και είναι οι περισσότεροι ασφαλισμένοι σ' αυτό.

Μια τέτοια λοιπόν, αντίληψη νομίζω, συνάδελφοι, πρέπει να αντιμετωπίσουμε τα ζητήματα σήμερα. Να κάτσουμε να εκτιμήσουμε πραγματικά και εγώ προτείνω το εξής: Εγώ θεωρώ, ότι με ένα τέτοιο πνεύμα, αλλά με μια άλλη αντίληψη μπορούμε τον Ιούνη να ανοίξουμε τα σοβαρά και

τα μεγάλα ζητήματα και αν θέλετε, όχι και όλα μαζί. Στα Α'βάθμια κάτω αυτή τη στιγμή εκεί που έχουν Δημοτικές Επιχειρήσεις σκοτώνονται γι' αυτό. Επαναφέραμε ορισμένα παραδείγματα εδώ πέρα. Εάν τα αφήσουμε να εξελιχθούν και 'ρθουμε μετά το καλοκαίρι να διαμορφώσουμε μία χάρτα πάλι αιτημάτων και συζητήσουμε αν τα 70 θα 'ναι 30 ή 40 και καταλήξουμε εκεί, νομίζω ότι έχουμε αποτύχει όλοι σα Γενικό Συμβούλιο.